

Poučný příběh nepoučitelného Waldemara

Ekonomická krize zasáhla i do života Waldemara – vyučeného, leč toho času nezaměstnaného, zámečnicka. Alkohol i cigarety podražily, takže přemýšlel, jak zvýšit aktiva svého osobního rozpočtu.

Při hledání prázdných vratných lahví a papírového a kovového sběru, což byl běžný zdroj jeho přivýdělku, si všiml, že na okrajích starší sídlištní zástavby bývá řada o samotě stojících garáží, které nemívají kvalitní bezpečnostní vrata ani zámky, takže by pro něj, vyučeného zámečnicka, neměl být problém je otevřít. Rozhodl se, že každý týden několik takových garáží „navštíví“, a vše cenné, co v nich najde, si odnese a prodá, čímž si bude o pár tisícovek pravidelně vylepšovat svoji nepříznivou finanční situaci.

V průběhu ledna 2023 takto postupně „navštívil“ devatenáct garáží, ze kterých si odnesl nářadí, náhradní díly a další věci v celkové hodnotě 115 000 Kč. K nemalé radosti policistů však ve všech „navštívených“ garážích zanechal otisky prstů a při poslední „akci“ ke své smůle dokonce vytrousil legitimaci Fanklubu Rudy Pivrnce, jehož byl členem. Nebylo proto divu, že byl již po měsíci policejním orgánem vypátrán a ze svého jednání obviněn.

Pohříchu ani toto obvinění pro Waldemara nebylo dostatečným varováním a nezabránilo mu pokračovat v realizaci jeho původního záměru. Hned v následujících čtrnácti dnech po sdělení obvinění totiž shodným způsobem, za stejných okolností a rovněž opět bez rukavic „navštívil“ dalších pět garáží a odnesl z nich a prodal věci v celkové hodnotě 30 000 Kč.

Otázky

1. Jak právně posoudíme jednání Waldemara? Odůvodněte.
2. Jaký význam pro právní posouzení Waldemarova činu by mělo, pokud by na jaře roku 2022, když byl ještě zaměstnán u jedné zámečnické firmy, byl pravomocně odsouzen za odcizení hodinek v hodnotě 12 000 Kč, které volně ležely na komodě v bytě jednoho zákazníka firmy, k peněžitému trestu ve výměře 40 denních sazeb po 2 000 Kč s povolením měsíčních splátek po 10 000 Kč, přičemž poslední splátku řádně uhradil v listopadu roku 2022? Odůvodněte.
3. V odročeném hlavním líčení, které se důvodně a v souladu se zákonem konalo v nepřítomnosti obžalovaného Waldemara, jenž se bez omluvy k hlavnímu líčení nedostavil,

státní zástupce navrhl namísto provedení výsledku majitelů garáží přechíst úřední záznamy o jejich vysvětleních z přípravného řízení s odůvodněním, že on s tím souhlasí a souhlas obviněného není třeba, když se nedostavil. Soud však jeho návrhu nevyhověl. Byl tento postup soudu správný? Odůvodněte.

4. Jak posoudíme jednání Bruna, který Waldemarovi, jenž se mu svěřil s ekonomickými problémy, poradil, aby si v hospodě přisedl k nějakému movitě vyhlížejícímu návštěvníku, dal se s ním do řeči, nenápadně mu zamíchal do pití uspávací prostředek, vyprovodil jej z hospody, vyčkal, až poškozený cestou usne, a pak mu vzal veškeré peníze a cennosti, na což sice Waldemar původně přistoupil, ale nakonec ze strachu nic z toho nerealizoval? Odůvodněte
5. Uvažme, že se Waldemar dopustil pouze prvních 19 útoků popsaných v zadání, pro něž byl také odsouzen. Po právní moci rozsudku se zjistilo, že Waldemar, veden tímž záměrem, stejným způsobem a za stejných okolností „navštívil“ ještě dvacátou garáž, ze které si odnesl věci v hodnotě 60 000 Kč. Jak rozhodne soud projednávající obžalobu pro tento 20. útok, pokud soud shledá, že se i tohoto jednání Waldemar dopustil? Odůvodněte.
6. Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl v rámci předběžného projednání obžaloby o předložení věci Městskému soudu v Praze k rozhodnutí o příslušnosti soudu, protože podle něj má být příslušným Obvodní soud pro Prahu 2, kde obviněný Bruno bydlí, a nikoli Obvodní soud pro Prahu 1, kde došlo k jednání popsanému v otázce č. 4. Usnesení bylo Brunovi i obhájci doručeno ve středu, obhájce proti němu podal stížnost, která byla doručena do datové schránky Obvodního soudu pro Prahu 1 následující pondělí. Který soud a jak rozhodne o stížnosti obhájce Bruna? Odůvodněte.
7. Po nařízení hlavního líčení a doručení obžaloby s předvoláním Brunovi a s vyrozuměním jeho obhájci soud zjistil, že Bruno utrpěl při dopravní nehodě závažná zranění, je v kómatu s umělou plicní ventilací upoután na lůžko a prognóza vývoje zdravotního stavu je nejistá, nicméně je nepochybné, že se hlavního líčení ve stanoveném termínu ani v další dohledné době několika měsíců nebude moci účastnit. Jak soud v řízení vedeném jen proti Brunovi rozhodne? Odůvodněte.

Poznámka:

1. U všech závěrů obsažených v odpovědích týkajících se subsumpcí případu pod zákonné ustanovení musí být ustanovení přesně citováno (nejen jeho název, ale i číslo paragrafu, odstavce, písmeno, alinea).
2. Při subsumpci musí být provedena konfrontace požadavků obsažených v zákonném ustanovení se skutkovým zjištěním (podobně jako to činí soud ve výroku rozsudku).
3. Závěry obsažené v odpovědích musí být náležitě odůvodněny (např. třeba uvést, proč třeba určité jednání posuzovat jako účastenství ve formě návodu, a nikoli jako spolupachatelství).

POUČNÝ PŘÍBĚH NEPOUČITELNÉHO WALDEMARA

Ř e š e n í

1.

Waldemar spáchal ve vícečinném (stejnorodém) souběhu

- **přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. [a] b), odst. 3 TZ, spáchaný ve formě pokračování podle § 116 TZ,**
- **přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) TZ, spáchaný ve formě pokračování podle § 116 TZ.**

Odnesení cizích věcí z garáží a jejich následný prodej (tedy takové dispozice s věcmi, ke kterým je zásadně oprávněn pouze jejich vlastník) je přisvojení si cizí věci tím, že se jí pachatel zmocní, tedy krádeží podle § 205 odst. 1 TZ.

Hodnota odcizených věcí ve výši 115.000 Kč je podle § 138 odst. 1 písm. c) TZ větší škodou. Jde tedy o krádež podle § 205 odst. 3 TZ.

Trestný čin krádeže podle § 205 odst. 3 TZ je úmyslný trestný čin (§ 13 odst. 2 TZ), na který zákon stanoví trest odnětí svobody v trvání 5 lety, tedy nepřevyšující 5 let, takže podle § 14 odst. 2 TZ se jedná o přečin.

Hodnota odcizených věcí ve výši 30.000 Kč je podle § 138 odst. 1 písm. a) TZ škodou nikoliv nepatrnou. Jde tedy o krádež podle § 205 odst. 1 písm. a) TZ.

Trestný čin krádeže podle § 205 odst. 1 TZ je úmyslný trestný čin (§ 13 odst. 2 TZ), na který zákon stanoví trest odnětí svobody v trvání 2 lety, tedy nepřevyšující 5 let, takže podle § 14 odst. 2 TZ se jedná o přečin.

Nedovolené otevření uzamčených vrat garáží je vniknutí do uzavřeného prostoru nedovoleným překonáním uzamčení, tedy vloupáním podle § 121 TZ. Jde tedy o krádež podle § 205 odst. 1 písm. b) TZ.

Jednotlivé „návštěvy“ garáží vedené jednotlivým záměrem (pravidelně si vylepšovat finanční situaci), naplňující skutkovou podstatu stejného trestného činu (krádeže podle § 205 TZ), spojené stejným způsobem provedení (nedovolené otevření zamčených vrat garáží, odnesení a prodej nalezených věcí), blízkou časovou souvislostí (dvacet čtyři případů v průběhu šesti týdnů) i souvislostí v předmětu útoku (věci nalezené v garážích), jsou podle § 116 TZ dílčími útoky pokračujícího trestného činu.

Všechny dílčí útoky pokračujícího trestného činu se z hlediska hmotného práva považují za jediný skutek a za jediný trestný čin, přičemž jednotlivými útoky způsobené škody se počítají.

Avšak podle § 12 odst. 11 TŘ pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění (tj. po zahájení trestního stíhání), posuzuje se takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek. Jestliže po „návštěvě“ prvních devatenácti garáží byl Waldemar za toto jednání obviněn a poté „navštívil“ ještě pět dalších garáží, jedná se již o nový skutek.

Oba skutky byly spáchány dříve, než byl za některý z nich Waldemar odsouzen (byl vyhlášen odsuzující rozsudek nebo doručen trestní příkaz). Jiný závěr ze zadání nikterak nevyplývá. Jedná se proto o souběh vícečinný.

Chybné je řešení, podle kterého se navíc jedná o souběh s přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 TZ, a to s argumentací, že garáž je příslušenstvím obydlí (§ 133 TZ).

Garáž by mohla být považována za příslušenství domu, pokud by dům, garáž (případně i další vedlejší stavby) a zahrada byly společně oploceny. Pak by vlastník (uživatel) domu požíval ochrany svého soukromí (své domovní svobody) na celém takto ohrazeném prostoru. V posuzovaném případě se však jednalo o „o samotě stojící garáže na okrajích starší sídlištní zástavby“, tedy objekty prostorově zcela oddělené od bytu nebo domu, ve kterých vlastník (uživatel) obydli již své soukromí nevykonává a které již ochrany domovní svobody nepožívají.

Obdobný případ byl řešen na seminářích (viz příklad č. 7 ze sbírky příkladů).

(Srov.: Šámal P. a kol., Trestní právo hmotné, 9. vydání, Praha, Wolters Kluwer ČR, 2022, str. 686: „Příslušenstvím domu je přilehlá zahrada nebo dvůr, jež jsou společně oploceny. ... Může jít i o menší užitkovou stavbu v blízkosti domu (garáž, chlév). ... Příslušenstvím domu nejsou odlehlé části velkého pozemku, vzdálené několik desítek minut chůze od domu, byť společně oplocené.“

Chybné je rovněž řešení, podle kterého se Waldemar prodejem kradených věcí dopouštěl přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1 TZ.

Podle tohoto ustanovení musí být pachatel legalizace odlišný od osoby pachatele základního (hlavního, predikativního) trestného činu, tj. v našem případě přečinu krádeže. Viz slova: „spáchané ... jinou osobou“.

(Srov.: Šámal P. a kol., 9. vydání, Praha, Wolters Kluwer ČR, 2022, str. 815: „Pachatelem úmyslné legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 ... je osoba rozdílná od pachatele základního (hlavního) trestného činu.“)

(Srov.: Jelínek J. a kol., Trestní právo hmotné, 7. vydání, Praha, Leges, 2019, str. 693: Pachatelem trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 může být kdokoliv, ale vždy jen osoba rozdílná od pachatele základního trestného činu.“)

2.

Tato skutečnost by na právní posouzení Waldemarova činu neměla žádný vliv, protože podle § 69 odst. 3 TZ se výkonem peněžitého trestu (za trestný čin, který není zvlášť závažný zločin) na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.

Prisvojení si volně ležících hodinek v hodnotě 12.000 Kč jejich zmocněním, tedy prisvojení si cizí věci hodnoty nikoliv nepatrné [§ 138 odst. 1 písm. a) TZ], je trestným činem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) TZ.

Trestný čin krádeže podle § 205 odst. 1 TZ je úmyslným trestným činem (§ 13 odst. 2 TZ) a zákon na něj stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice činí 2 roky, tedy nepřevyšuje 5 let. Podle § 14 odst. 1 TZ se proto jedná o přečin.

Podle § 69 odst. 3 TZ se na pachatele, kterému byl uložen peněžitý trest za jiný trestný čin než závažný zločin, hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán.

Nelze ovšem přihlížet ani k předchozímu „potrestání“ pachatele, tj. k výkonu uloženého trestu, jestliže dřívější odsouzení je takové povahy, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.

Waldemarův čin tak nelze posoudit podle ustanovení § 205 odst. 2 TZ, byť takový čin spáchal v posledních třech letech, neboť tomu brání fikce neodsouzení.

Chybná je úvaha, že hovoří-li ustanovení § 69 odst. 3 TZ výslovně pouze o tom, že v důsledku vykonaného peněžitého trestu se na pachatele přečinu nebo zločinu hledí, jako by nebyl „odsouzen“, není tím vyloučeno přihlídnout k tomu, že v rozhodné době tři let vykonával trest, tedy že byl „potrestán“.

Fikce, v jejímž důsledku se na pachatele hledí, jako by nebyl „odsouzen“, totiž způsobuje, že nelze přihlížet ani k jeho „potrestání“ (tj. k vykonanému trestu), protože tím právně zanikl titul pro výkon trestu.

(Srov.: Šámal P. a kol., Trestní právo hmotné, 9. vydání, Praha, Wolters Kluwer ČR, 2022, str. 760: „Potrestáním se rozumí situace, kdy pachatel byl nejen odsouzen, ale i vykonal alespoň zčásti uložený trest, pokud výkon trestu nemá za následek to, že se na pachatele hledí, jako by odsouzen nebyl.“)

(Srov.: Jelínek J. a kol., Trestní právo hmotné, 7. vydání, Praha, Leges, 2019, str. 657: „Recidiva je dána, jestliže výkon trestu se uskutečnil byť jen zčásti v období tři let před spácháním krádeže nebo byl-li pachatel v této době odsouzen. To neplatí, jestliže se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.“)

3.

Rozhodnutí soudu bylo správné, protože podmínky pro čtení úředních záznamů o vysvětleních osob podle § 211 odst. 6 TŘ splněny nejsou, protože takto lze postupovat pouze s výslovným souhlasem nejen státního zástupce, ale též obžalovaného.

Podle ustanovení § 211 odst. 6 TŘ lze v hlavním líčení číst úřední záznamy o vysvětlení osob jen se souhlasem státního zástupce a obžalovaného.

Souhlasu obžalovaného, který se k hlavnímu líčení bez řádné omluvy nedostavil, by (za splnění dalších podmínek) nebylo třeba ke čtení protokolů o výslechu svědků (§ 211 odst. 1 TŘ) nebo znalce (§ 211 odst. 5 TŘ). Zde by skutečně postačoval jen souhlas státního zástupce.

Na rozdíl od těchto ustanovení ovšem ustanovení § 211 odst. 6 TŘ pro případ čtení úředních záznamů o podaných vysvětleních obdobnou klauzuli neobsahuje.

Chybné je dovozování možné aplikace ustanovení § 211 odst. 1 TŘ (tj. že postačí souhlas přítomného státního zástupce) i na případy čtení úředních záznamů o podaných vysvětleních per analogiam.

Analogii se vyplňují mezery v zákonné úpravě, kdy zákon na určitou situaci nepamatuje. Skutečnost, že zákon pro případ čtení úředních záznamů o podaných vysvětleních neobsahuje ustanovení obdobné § 211 odst. 1 TŘ (tj. že postačí souhlas přítomného státního zástupce), nikterak ovšem neznamená, že by zákonodárce na takový případ „zapomenul“, tj. že by se jednalo o „mezeru v zákoně“. Zákonodárce prostě takovou možnost pro případ čtení úředních záznamů záměrně nepřipustil. Důvodem je skutečnost, že při podání vysvětlení (zásadně na rozdíl od výslechů) není přípustná účast obviněného nebo jeho obhájce, čímž je potenciál obhajoby při podávání vysvětlení omezen.

4.

Bruno spáchal přípravu ke zvlášť závažnému zločinu loupeže podle § 20 odst. 1, § 173 odst. 1 TZ.

Úmyslné uspaní poškozeného „úskočným“ podáním uspávacího prostředku je uvedením poškozeného do stavu bezbrannosti lští, a tedy násilím podle § 119 TZ.

Použití násilí v úmyslu zmocnit se peněz a cenných věcí poškozeného, tedy v úmyslu zmocnit se cizí věci, je trestným činem loupeže podle § 173 odst. 1 TZ.

Trestný čin loupeže podle § 173 odst. 1 TZ je úmyslným trestným činem (úmysl je výslovně ve znacích skutkové podstaty uveden) a zákon na něj stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí 10 let, tedy převyšující 5 let a současně dosahující 10 let. Podle § 14 odst. 3 TZ se proto jedná o zvlášť závažný zločin.

Bruno vyvolal ve Waldemarovi rozhodnutí spáchat trestný čin (viz slova: „na což sice Waldemar původně přistoupil“). Takové jednání je návodem podle § 24 odst. 1 písm. b) TZ.

Waldemar sice na nápad Bruna nejprve přistoupil, avšak později od jeho uskutečnění dobrovolně upustil, protože neměl k jeho uskutečnění dostatek odvahy. Neučinil tak žádné jednání ve směru jeho realizace, které by bylo možno posoudit jako dokonáný trestný čin nebo alespoň jeho pokus. Neučinil dokonce ani žádné jednání, které by mělo povahu přípravy.

Nebyla tak splněna podmínka tzv. akcesority účastenství vyjádření v návěti § 24 odst. 1 TZ, tj. podmínka, že se hlavní pachatel se o čin, ke kterému účastník směřoval (v daném případě návodce naváděl), alespoň pokusil.

Podle § 20 odst. 1 TZ se v takovém případě účastenství ve formě návodu může posoudit jako forma přípravy, konkrétně jako příprava k loupeži podle § 20 odst. 1, § 173 odst. 1 TZ.

Příprava je ovšem podle § 20 odst. 1 TZ trestná pouze ke zvlášť závažnému zločinu a jen pokud tak zákon výslovně stanoví.

Trestný čin loupeže podle § 173 odst. 1 TZ je úmyslným trestným činem (úmysl je výslovně ve znacích skutkové podstaty uveden) a zákon na něj stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí 10 let, tedy převyšující 5 let a současně dosahující 10 let. Podle § 14 odst. 3 TZ se proto jedná o zvlášť závažný zločin.

Podle § 173 odst. 5 TZ je příprava k trestnému činu loupeže trestná.

5.

Podle § 45 TZ soud z předchozího rozsudku zruší výrok o vině pokračujícím trestným činem a celý výrok o trestu, a znovu při vázanosti skutkovými zjištěními ve zrušeném rozsudku rozhodne o vině pokračujícím trestným činem, včetně nového dílčího útoku, a za všechny dílčí útoky pokračujícího trestného činu uloží společným trest.

Vloupáním do devatenácti garáží a odnesením a prodejem v nich nalezených věci v celkové hodnotě 115.000 Kč Waldemar spáchal přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. [a),] b), odst. 3 TZ, a to ve formě pokračování podle § 116 TZ (Viz odůvodnění k otázce č. 1.)

Vloupáním (§ 121 TZ) do dvacáté garáže a odnesením a prodejem v ní nalezených věci v celkové hodnotě 60.000 Kč [§ 138 odst. 1 písm. a) TZ] Waldemar spáchal přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. [a),] b) TZ.

Z hlediska hmotného práva se všechny dílčí útoky pokračujícího trestného činu považují za jediný skutek a za jediný trestný čin. Avšak z hlediska procesního práva (§ 12 odst. 12 TŘ) se každý dílčí útok pokračujícího trestného činu považuje za samostatný skutek.

Nový skutek (tj. „návštěva“ dvacáté garáže) vyšel najevo až po právní moci odsouzení za předchozí skutky (tj. „návštěvy“ devatenácti garáží). O tomto novém skutku se tedy povede samostatní trestní řízení.

Za situace, kdy útok (skutek) spočívající ve vykradení dvacáté garáže byl spáchán dříve, než bylo Waldemarovi sděleno obvinění (zahájeno trestní stíhání) pro útoky (skutky) spočívající ve vykradení devatenácti garáží, přičemž tento útok byl veden tímž záměrem a proveden stejným způsobem a za stejných okolností, bude tento útok posuzován jako dílčí útok původního pokračujícího trestného činu (§ 116 TZ), protože podle § 12 odst. 11 TŘ v případě pokračování v trestném činu je okamžikem oddělení (vymezení) jednoho skutku od druhého skutku právě sdělení obvinění (zahájení trestního stíhání).

Shledá-li v hlavním líčení soud vinu Waldemara tímto novým skutkem („návštěvou“ dvacáté garáže) za spolehlivě prokázanou, musí být v rozsudku ve výroku o vině uznán vinným všemi dvaceti spáchanými dílčími útoky (dohromady) a ve výroku o trestu mu musí být uložen „společný“ trest za všech dvacet takových útoků, protože z hlediska hmotného práva jde o jediný skutek.

Soud proto podle § 45 TZ z předchozího rozsudku (kterým byl Waldemar odsouzen za „návštěvu“ devatenácti garáží), byť by byl již pravomocný, zruší celý výrok o vině (zahrnující výrok o vině „původními“ devatenácti dílčími útoky) a celý výrok o trestu (za všech „původních“ devatenáct dílčích útoků), a znovu při vázanosti skutkovými zjištěními ve zrušeném rozsudku (tj. aniž by znovu přezkoumával vinu „původními“ devatenácti dílčími útoky), rozhodne o vině celým pokračujícím trestným činem (tj. včetně nového dílčího útoku), a za všechny tyto dílčí útoky pokračujícího trestného činu potom uloží společným trest.

Pokud si student skutkové okolnosti, uvedené v otázce, vyložil tak, že skutek spočívající ve vykradení dvacáté garáže byl Waldemarem spáchán až poté, co mu bylo sděleno obvinění (zahájeno trestní stíhání) pro skutek spočívající ve vykradení devatenácti garáží, avšak současně ještě předtím, než byl pro skutek spočívající ve vykradení devatenácti garáží vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek, půjde již o nový skutek (§ 12 odst. 11 TŘ) a jeho jednání by bylo třeba posoudit jako vícečinný souběh s přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. [a,] b) TZ. V případě, že soud uzná Waldemara vinným tímto skutkem, bude postupovat podle § 43 odst. 2 TŘ, tedy zruší výrok o trestu z rozsudku, kterým byl Waldemar uznán vinným skutkem spočívajícím ve vykradení devatenácti garáží, a uloží mu společný trest.

Pokud si student skutkové okolnosti, uvedené v otázce, vyložil tak, že skutek spočívající ve vykradení dvacáté garáže byl Waldemarem spáchán až poté, co byl pro skutek spočívající ve vykradení devatenácti garáží vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek (nepravá recidiva) nebo dokonce tento odsuzující rozsudek již nabyt právní moci (pravá recidiva), půjde již o nový skutek (§ 12 odst. 11 TŘ), pro který se povede samostatné trestní řízení a o vině a trestu bude rozhodováno samostatným rozsudkem. Při ukládání trestu ovšem třeba přihlídnout k ustanovení § 39 odst. 4 TŘ.

6.

Městský soud v Praze stížnost zamítne podle § 148 odst. 1 písm. a) TŘ, protože není přípustná.

Podle § 18 odst. 1 TŘ řízení zásadně koná soud, v jehož obvodu byl trestný čin spáchán. Hledisko bydliště obviněného (§ 18 odst. 2 TŘ) nastupuje až subsidiárně v případě, že místo spáchání činu nelze určit nebo byl-li čin spáchán v cizině. Obžaloba byla proto správně podána u Obvodního soudu pro Prahu 1. Názor Obvodního soudu pro Prahu 1, podle kterého místně příslušným soudem, u kterého měla být žaloba podána, je Obvodní soud pro Prahu 2, kde má obviněný své bydliště, je proto nesprávný.

Podle § 141 odst. 2 TŘ lze stížností napadnout usnesení soudu pouze v těch případech, kdy to zákon výslovně připouští.

Rozhodnutí o předložení věci nejbližše společně nadřízenému soudu k rozhodnutí o příslušnosti se opírá o ustanovení § 188 odst. 1 písm. a) TŘ.

Podle § 188 odst. 3 TŘ je obviněný k podání stížnosti zásadně oprávněn, avšak stížnost je přípustná pouze proti rozhodnutí podle § 188 odst. 1 písm. b) až f), případně podle odst. 2 tohoto ustanovení, nikoliv však proti rozhodnutí o předložení věci k rozhodnutí o příslušnosti nejbližše společně nadřízenému soudu podle § 188 odst. 1 písm. a) TŘ.

Podle § 146 odst. 2 písm. d) TŘ o stížnosti proti usnesení soudu rozhoduje zásadně soud nadřízený, tj. proti usnesení okresního soudu soud krajský. To v posuzovaném případě znamená, že o stížnosti proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 bude rozhodovat Městský soud v Praze (viz § 12 odst. 4 TŘ; § 9 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích).

Protože stížnost proti usnesení soudu o předložení věci k rozhodnutí o příslušnosti nejbližše společně nadřízenému soudu podle § 188 odst. 1 písm. a) TŘ není přípustná, Městský soud v Praze, jako soud stížnostní, stížnost zamítne podle § 148 odst. 1 písm. a) TŘ.

7.

Soud podle § 231 odst. 1 TŘ mimo hlavní líčení trestní stíhání přerušil podle § 224 odst. 1 z důvodu § 173 odst. 1 písm. b) TŘ.

Skutečnost, že obviněného pro těžkou chorobu nelze dlouhodobě postavit před soud, je v přípravném řízení důvodem pro přerušování trestního stíhání státním zástupcem podle § 173 odst. 1 písm. b) TŘ.

Pokud by tato skutečnost vyšla najevo až za hlavního líčení (tj. po jeho zahájení), je to důvodem pro přerušování trestního stíhání soudem podle § 224 odst. 1 TŘ, a to z důvodu uvedeného v § 173 odst. 1 písm. b) TŘ.

Pokud však tato skutečnost vyjde najevo po nařízení hlavního líčení, ale ještě před zahájením hlavního líčení (tedy „mimo hlavní líčení“), je to důvodem k přerušování trestního stíhání mimo hlavní líčení podle § 231 odst. 1 TŘ.

Odpověď, že soud trestní stíhání mimo hlavní líčení zastavil podle § 231 odst. 1, § 223 odst. 1 TŘ z důvodu § 11 odst. 1 písm. f) TŘ [tj. z důvodu těžké choroby obžalovaného, která trvale vylučuje jeho postavení před soud] neodpovídá znění otázky, ze kterého vyplývalo, že „prognóza dalšího vývoje [jeho zdravotního stavu] je nejistá“, resp. že „se hlavního líčení ve stanoveném termínu ani v další dohledné době několika měsíců nebude moci zúčastnit“. Tyto formulace spíše indikují „dočasnost“ zdravotní indispozice obžalovaného, než její „trvalost“.

Odpověď, že soud trestní stíhání přerušil podle § 224 odst. 1 TŘ není úplná. Podle tohoto ustanovení bude rozhodováno v případě, kdy důvod přerušování vyjde najevo „za hlavního líčení“, tedy až po jeho zahájení. V posuzovaném případě se tak stalo sice po nařízení hlavního líčení (§ 198 TŘ), ale ještě před jeho zahájením (§ 205 odst. 1 TŘ), tedy „mimo hlavní líčení“. Viz též formulaci, podle které soud indispozici obžalovaného zjistil již „po doručení obžaloby s předvoláním Bruna, resp. s vyrozuměním jeho obhájce“. Je proto třeba aplikovat ustanovení § 231 odst. 1 TŘ.

Odpověď, že soud hlavní líčení odročí na neurčito podle § 219 odst. 1 TŘ, není rovněž zcela korektní. I k odročení hlavního líčení by totiž mělo dojít až v hlavním líčení (tj. až po jeho zahájení). Viz zejména ustanovení odstavce druhého, podle kterého před rozhodnutím o odročení by měl předseda senátu „zjistit, zda strany nenavrhují další důkazy“. To ovšem zpravidla předpokládá přítomnost stran při rozhodování soudu, resp. zaznamenání jejich vyjádření a samotného usnesení o odročení v protokole z jednání soudu.
